

foreslaaet? Havde det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds ønsket Arbejdsraadet sammensat paa en anden Maade, havde der i øvrigt været udmærket Lejlighed til at faa disse Dnister frem i Udvalget; men de tre ærede Medlemmer af det ærede Medlems Parti, der have siddet i Udvalget, have i Princippet sluttet sig til Arbejdsraadets Sammensætning og ikke stillet noget Endringsforslag i den af det ærede Medlem angivne Retning. Jeg tror da ogsaa, at det Arbejdsraad, som her er foreslaaet, og som har overordentlig stor Myndighed i alle Forhold, er fuldt saa godt som det, kun for et ganske færegent Forhold bestemt, „Udvalg“ gamle i det Forslag. Det ærede Medlem kom saa atter i Dag frem med, at vort Forslag ikke indbefattede Personer, der arbejde for egen Regning, medens det gamle Regeringsforslag, forbedret i den Henseende som det blev i Folketinget, men sluttelig just derfor ikke vedtaget, tillige indbefattede alle de Personer, der arbejde for egen Regning. Dette sagde det ærede Medlem i Fjor, det siger han ogsaa i Dag, og det vil han sandsynligvis lejlighedsvis sige om en halv Snes Aar. Tror det ærede Medlem ikke, at vi, der have udarbejdet dette Forslag, hvis vi ville være ligesaa hensynsløse som han, da han stemte for Forslaget i 1891, kunde have faaet alle Arbejdere med, der arbejde for egen Regning? Tror det ærede Medlem, at det er et saa stort Kunststykke at sætte ind i en Lov: her er en Kreds af Arbejdsgivere og her alle Arbejderne i hele Vandet; naar disse komme til Stade, hvad enten de arbejde for en af hine Arbejdsgivere eller for egen Regning, skal hin bestemte Kreds af Arbejdsgivere betale Forsørgelsen efter Ulykkestilfældet? Nej, det er saa overordentlig simpelt. Der var den Gang over 50,000 Arbejdere, der fik Ulykkesforsikring, ved Arbejdsgiverne i Industrien, som de ikke havde det allerfjærneste at gøre med. Det er det, man kalder „Social-Reformen“. Vi have ment, at det maaste var nok saa rigtigt, nok saa retfærdigt imod Arbejdsgiverne, at de kun havde at svare for deres egne Arbejdere, og ikke for de mange tusind Arbejdere, som de ikke have noget at gøre med. Det er det ejendommelige ved det ærede Medlems nævnte Ideal af en Lov, at Kredsen af de ulykkesforsikrede Arbejdere var aldeles ikke svarende til Kredsen af Arbejdere hos de Arbejdsgivere, der skulle betale Ulykkesforsikringen, det er dette, som det ærede Medlem synes saa godt om. Nej, det er virkelig ikke vanskeligt paa den Maade at stasse Ulykkesforsikring; men vi have i Udvalget været enige om, at det vilde være at stære en bred

Kem af anden Mands Hud, og jeg tror, Industrien bør være os forbunden for, at vi, i Modsetning til det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds, ikke ere gaaede med dertil paa samme Tid som vi ikke gaa med til at stabe Udgifter for Industriens egne Arbejdere til i det mindste dobbelt saa store Beløb som dem, der vilde følge af dette Lovforslag. Nej, som jeg sagde forleden Dag, paa den Maade er dette Lovforslag ingen „Socialreform“. Den saakaldte „Socialreform“ er nemlig i Virkeligheden den hyfematiske Uretfærdighed i alle Henseender. Man siger: vi tvinge disse, vi udskrive Penge hos dem til Fordel for hine; ganske vist er det en Uretfærdighed, men det er socialt; Samfundet er interesseret i, at disse Folk ikke komme paa Fattigvæsenet, ej skulle have offentlig Understøttelse, derfor er det socialt at lade andre Personer betale deres Forsikring. „Socialreformen“ fordrer dernæst, at „den grove Uagtsomhed“, som det forekom mig at det ærede Medlem ogsaa i Modsetning til i 1891 gør sig til Talsmand for, skulde gaa ud af Lovforslaget — forsvinder af Ulykkesforsikringen. Den „grove Uagtsomhed“, som ogsaa findes i det ærede Medlems Lov, den stryger „Socialreformen“. Hvorfor? Jo, fordi det er saa socialt at stryge den. Naar en Mand kommer til Stade ved grov Uagtsomhed og ikke faar Forsørgelse, saa maa det offentlige forsørge ham; men det er derfor bedre, at man ogsaa giver ham Forsørgelse, selv om han gør sig skyldig i meget grov Uagtsomhed. Altsaa skal vedkommende Industriforbund i Tyskland ogsaa betale for ham; saa spares Udgiften, og man har ikke nogen Ulejlighed med ham. Eller „Socialreformen“ fordrer, at Arbejdsgivernes Ansvar for grov Stødesløshed over for Arbejderne ogsaa maa stryges. Vi kunne ikke tilstede, at en Arbejder skal have en Ret til at anlægge Sag mod sin Arbejdsgiver, naar han ved Stødesløshed har forset sig mod Loven og mod Arbejderen; man tager altsaa denne Ret bort fra Arbejderen og samtidigt tager man hin Pligt bort fra Arbejdsgiveren, dette er „socialt“. Derefter faar Arbejderen i begge Tilfælde sine 4—500 Mark i Livrente om Aaret; Arbejderen, som selv gør sig skyldig i grov Stødesløshed, faar ganske vist for meget, og Arbejderen, hvis Arbejdsgiver har gjort sig skyldig i grov Forsømmelse, faar ganske vist for lidt, det kan da gaa lige op; det er „socialt“. Men Udvalgets Flertal har en ganske anden Opfattelse; det ærede Medlem kan gerne kalde vor Opfattelse „individualistisk“ — det sagde han ogsaa i Fjor. Jeg ved nu visselig ikke, hvad der